REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 21. aprila 2020
Br. Ref.:RK 1548/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI107/19

Podnosilac

Gafurr Bytyqi

Ocena ustavnosti Rešenja Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku Agenciju za Privatizaciju, AC-I-19-0065, od 6. juna 2019. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnet od strane Gafurr Bytyqi sa mestom stanovanja u opštini Lipljan, kojeg zastupa Armend Deskaj, advokat (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje [AC-I-19-0065] od 6. juna 2019. godine Žalbenog veća Posebne Komore Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku Agenciju za Privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće PKVS-a) u vezi sa rešenjem [C-I-19-0002] od 7. maja 2019. godine Specijalizovanog veća PKVS-a.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je zahtev za ocenu ustavnosti osporenog rešenja putem kojeg je, po navodima podnosioca zahteva, došlo do povrede njegovih osnovnih prava i sloboda koje su zagarantovane članovima 10 [Ekonomija], 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 32 [Pravo na pravno sredstvo], 41 [Pravo na pristup javnim dokumentima], 42 [Sloboda medija], 53 [Tumačenje odredbi Ljudskih prava] i 54 [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosova (u daljem tekstu: Ustav).

4. Podnosilac zahteva takođe traži da Ustavni Sud Republike Kosova (u daljem tekstu: Sud) odredi privremenu meru, time što će "*zabraniti prodaju jedinice br. 37: Marketing Export Lokal Lipljan/Prodaja sredstava u krugu 42*" (u daljem tekstu: osporena imovina).

Pravni osnov

5. Zahtev se zasniva na stavovima 1 i 7 člana 113 [Jurisdikcija i ovlašćene strane], Ustava, članovima 22 [Procesuiranje podneska] i 47 [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosova (u daljem tekstu: Zakon), kao i na pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosova (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Sudom

6. Dana 20. juna 2019. godine, podnosilac zahteva je, preko pošte, podneo zahtev pred Ustavnim Sudom Republike Kosova (u daljem tekstu: Sud).

7. Dana 26. juna 2019. godine, Predsednica Suda je imenovala sudiju Gresa Caka-Nimani za sudiju izvestioca i Veće za Razmatranje, u sastavu sudija: Bajram Ljatifi (predsedavajući), Safet Hoxha i Radomir Laban (članovi).

8. Dana 11. jula 2019. godine, Sud je obavestio zastupnika podnosioca zahteva o registraciji zahteva i zatražio je ovlašćenje za zastupanje pred Sudom.

9. Dana 26. jula 2019. godine, zastupnik podnosioca zahteva zastupnik podnosioca zahteva je podneo Sudu opšte ovlašćenje od 19. decembra 2018. godine.

10. Dana 31. jula 2019. godine, Sud je ponovio zahtev za dodatnom dokumentacijom sa obaveštenjem da u slučaju da se ne podnese ovlašćenje za zastupanje pred Sudom, zahtev će biti odbijen po kratkom postupku na osnovu stava 5 pravila 35 (Povlačenje, odbijanje i odbacivanje podnesaka) Poslovnika o radu.

11. Dana 5. avgusta 2019. godine, podnosilac zahteva je (i) podneo ovlašćenje za zastupanje pred Sudom; (ii) obavestio Sud da je osporena imovine ponovo na tenderu u krugu 49, ubeležena kao jedinica br. 98 kao i da je datum ponuda bio određen za 21. avgust 2019. godine.

12. Dana 4. oktobra 2019. godine, podnosilac zahteva je preko pošte ponovo podneo dopunu zahteva pred Sudom, u kojem je naglasio zahtev za određivanje privremene mere za obustavljanje prodaje osporene imovine. U ovom dopisu, podnosilac zahteva je takođe podneo pred Sudom i Rešenje Specijalizovanog veća PKVS-a [C-I-19-0008] od 20. avgusta 2019. godine putem kojeg je usvojen zahtev za donošenje prethodnog sudskog naloga u jednom drugom slučaju, ali, po navodima podnosioca zahteva, u istim okolnostima kao što su u njegovom slučaju, navodeći pred Sudom takođe i povredu člana 31 Ustava zbog neusklađenosti sudske prakse PKVS-a.

13. Dana 14. oktobra 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo sledeću dopunu zahteva gde je obavestio Sud da je dana 4. oktobra 2019. godine, Žalbeno veće PKVS-a u Rešenju [AC-I-19-0154] odbilo kao neosnovanu njegovu žalbu. Podnosilac zahteva je takođe zatražio hitno razmatranje njegovog slučaja i naglasio je da je *"i PKVS u iščekivanju odluke Ustavnog Suda Republike Kosovo da vidi kako će isti odlučiti u vezi sa zahtevom koji je podnet pred Ustavnim Sudom."*

14. Dana 11. marta 2020. godine, Sud je razmotrio preliminarni izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

15. Dana 7. novembra 2018. godine, Kosovska Agencija za privatizaciju (u daljem tekstu: KAP) je objavila krug 42 za prodaju sredstava, uključujući i jedinicu 37, odnosno "*Marketing Export Lokal Lipljan/Prodaja sredstava u krugu 42*" (u daljem tekstu: osporena imovina).

16. Dana 9. novembra 2018. godine, podnosilac zahteva je obavešten od strane KAP da je proglašen ponuđač sa najvećom ponuđenom cenom, a u vezi sa učestvovanjem u postupku prodaje za osporenu imovinu. Ovo obaveštenje KAP-a je objasnilo da *"na osnovu opštih pravila Tendera, najveća ponuđena cena ni na koji način ne predstavlja Odluku o prodaji sredstva, već će se Odluka o usvajanju ili odbijanju prodaje doneti od strane Odbora Direktora KAP-a."* Na osnovu spisa predmeta, menadžment KAP-a je predložio Odboru Direktora usvajanje prodaje za jedinicu 37 u odgovarajućem krugu tendera u skladu sa stavom 1 člana 14 (Usvajanje i odbijanje ponuda za sredstva/nove subjekte tendera) Opštih pravila Tendera Kosovske Agencije za Privatizaciju (u daljem tekstu: Pravila Tendera).

17. Dana 3. decembra 2018. godine, KAP je obavestio podnosioca zahteva u vezi sa Odlukom Odbora Direktora KAP-a [br. Ref. BD-110/17] od 23. novembra 2018. godine (u daljem tekstu: Odluka) o poništenju tendera za osporenu imovinu na osnovu stava 14.3 [a] člana 14 Pravila Tendera zato što *"cena najviše ponude nije uopšte prihvatljiva u poređenju sa prosečnim cenama ranijih prodaja"*.

Obaveštenje je sadržalo i uput o pravnom leku protiv gore navedene Odluke o poništenju, odnosno o mogućnosti iniciranja sudskog postupka pred PKVS-om.

18. Dana 17. januara 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu pred PKVS-om a protiv KAP-a, u kojoj je naveo da je gore navedena Odluka u suprotnosti sa (i) članom 10 [Ekonomija] ustava zato što je, po navodima, obrazloženje KAP-a da *"ponuđena cena za artikal na tenderu nije uopšte prihvatljiva u poređenju sa prosečnim cenama ranijih prodaja"* u suprotnosti sa ekonomijom tržišta; i (ii) stavom 14.1 i 14.3 [a] člana 14 Pravila Tendera. Podnosilac zahteva je tražio od PKVS-a da: (i) poništi Odluku Odbora Direktora KAP-a [br. Ref. BD-110/7] od 23. novembra 2018. godine; i (ii) da se utvrdi da je tužilac, odnosno podnosilac zahteva, kupac osporene imovine.

19. Dana 6. marta 2019. godine, KAP je podnela odgovor na tužbu pred Specijalizovanim većem PKVS-a, gde je u potpunosti osporila tužbu podnosioca zahteva sa predlogom da se ista odbije kao neosnovana. KAP je, u ovom podnesku, između ostalog, naglasila da: (i) tužilac nije podneo činjenice u smislu člana 7 Zakona br. 03/L-006 o Parničnom Postupku (u daljem tekstu: ZPP); i (ii) nisu podneti zakonski argumenti da bi se obrazložilo da je napadnuta Odluka Odbora Direktora nezakonita.

20. U međuvremenu a i dok je tužba podnosioca zahteva od 21. januara 2019. godine bila na čekanju pred Specijalizovanim većem PKVS-a, dana 17. aprila 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev za izdavanje preliminarnog sudskog naloga /privremene mere putem koje bi se sprečila tužena, odnosno KAP, da proda osporenu imovinu.

21. Dana 19. aprila 2019. godine, KAP je podnela odgovor na zahtev podnosioca zahteva u vezi sa izdavanjem preliminarnog sudskog naloga, gde je u potpunosti osporila isti, uz obrazloženje da se zahtev ne zasniva na relevantnim i pouzdanim dokazima koji bi mogli da ubede odgovarajući sud da izda preliminarni sudski nalog jer ne postoji opasnost ad će se podnosiocu zahteva naneti neka šteta koja se neće moći nadoknaditi ni na koji način.

22. Dana 7. maja 2019. godine, Specijalizovano veće PKVS-a je donelo Rešenje [C-I-19-0002], putem kojeg je: (i) usvojilo zahtev podnosioca zahteva za preliminarni sudski nalog, gde je zabranjeno tuženoj, odnosno KAP-u, prodaja osporene imovine u krugu 46 prodaje; (ii) objasnilo je da će odgovarajući nalog biti primenljiv uz uslov da tužilac u roku od 7 (sedam) dana od dana prijema Rešenja uplati kao depozit sumu od jedne hiljade (1,000) evra radi osiguranja mogućih šteta koje se mogu prouzrokovati po izdatom nalogu; i (iii) odredilo je da će navedeni nalog ostati na snazi sve dok PKVS ne donese konačnu odluku po tužbi. U ovom rešenju je Specijalizovano veće, između ostalog, obrazložilo da (i) je podnosilac zahteva ispunio uslove iz stava 1 člana 55 (Preliminarni sudski nalog) Zakona br. 04/L-033 po Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku Agenciju za Privatizaciju (u daljem tekstu: Zakon br. 04/L-033 o PKVS-u); (ii) na osnovu stava 1 i stava 3 člana 14 Pravila o Tenderu, Odbor KAP ima pravo da usvoji ili ne neku prodaju, gde odbijanje nije jedno apsolutno pravo Odbora, stoga su za isto potrebni valjani razlozi; i (iii) naglasilo je KAP nije dala neko osnovano obrazloženje zašto je odbila ponudu, već je samo

na jedan uopšten način osporila tužbu i zahtev podnosioca zahteva za preliminarni sudski nalog.

23. Dana 8. maja 2019. godine, KAP je ponovo stavila u tender osporenu imovinu u krugu 46 prodaje, sada putem jedinice br. 75 i gde je dan ponuda određen da bude 8. maj 2019. godine.

24. Dana 21. maja 2019. godine, KAP je podnela žalbu protiv rešenja Specijalizovanog veća PKVS-a [C-I-19-0002] od 7. maja 2019. godine, sa navodima da je donošenjem preliminarnog sudskog naloga došlo do "*povreda proceduralnih i materijalnih odredbi*", sa predlogom da: (i) se žalba usvoji kao osnovana; (ii) se poništi Rešenje [C-I-19-0002] od 7. maja 2019. godine; i (iii) se odbije zahtev tužioca, odnosno podnosioca zahteva, u vezi sa preliminarnim sudskim nalogom kao neosnovan.

25. Dana 3. juna 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo pred žalbenim većem odgovor na žalbu KAP-a, gde je predložio (i) da se žalba KAP-a odbije kao neosnovana; i (ii) da se potvrdi Rešenje Specijalizovanog veća PKVS-a [C-I-19-0002] od 7. maja 2019. godine.

26. Dana 6. juna 2019. godine, Žalbeno Veće PKVS-a je donelo Rešenje [AC-I-19-0065] putem kojeg je (i) usvojilo žalbu KAP-a kao osnovanu; (ii) izmenio Rešenje Specijalizovanog veća PKVS-a [C-I-19-0002] od 7. maja 2019. godine; i (iii) odbilo kao neosnovan zahtev podnosioca zahteva u vezi sa izdavanjem preliminarnog sudskog naloga. U ovom Rešenju, Žalbeno veće je prvo naglasilo da isto ne prejudicira rešenje u vezi sa meritumom početne tužbe podnosioca zahteva. Dok u vezi sa odlučivanjem po preliminarnom sudskom nalogu, u ovom Rešenju, Žalbeno Veće je, između ostalog, obrazložilo da (i) na osnovu stava 3 člana 14 Pravila Tendera, Odbor KAP-a ima pravo da usvoji ili ne neku prodaju; (ii) poništenje tendera se ne može smatrati kao prouzrokovana šteta zato što stav 3 člana 14 Pravila Tendera predviđa pravo Odbora Direktora da poništi neku odgovarajuću prodaju; (iii) time što je potpisao ista ta pravila tendera, tužilac, odnosno podnosilac zahteva se složio sa mogućnošću poništenja tendera; i (iv) u Obaveštenju od 9. oktobra 2018. godine, tužilac je obavešten da ovo obaveštenje ne podrazumeva prodaju sredstva jer se isto treba usvojiti ili ne putem odluke Odbora Direktora, kao što je to određeno u Pravilima tendera.

27. Dana 5. avgusta 2019. godine, nakon što je KAP objavila novi krug prodaje, odnosno krug 49 prodaje osporene imovine, ovoga puta ubeležene kao jedinica br. 98, sa datumom ponuda koji je određen za 21. avgust 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo novi zahtev da izdavanje preliminarnog sudskog naloga sa obrazloženjem da bi odgovarajuće prodaja prouzrokovala nepopravljivu štetu. Podnosilac zahteva je takođe naglasio u ovom zahtevu da je on već podneo pred Sudom zahtev sa br. KI107/19 u kojem je osporio ustavnost Rešenja Žalbenog veća [AC-I-19-0065] od 6. juna 2019. godine.

28. Dana 13. avgusta 2019. godine, KAP je podneo odgovor na drugi zahtev podnosioca zahteva u vezi sa preliminarnim sudskim nalogom, putem kojeg je tražio da se isti odbije kao neosnovan zato što je sada Rešenjem Žalbenog veća [AC-I-19-0065] od 6. juna 2019. godine, već rešeno ovo pitanje i zahtev tužioca u vezi sa privremenom merom je odbijen kao neosnovan.

29. Dana 19. avgusta 2019. godine, Specijalizovano veće PKVSS-a je donelo Rešenje [C-I-19-0002] putem kojeg je odbilo kao neosnovan zahtev za preliminarnim sudskim nalogom podnosioca zahteva. Između ostalog, u ovom Rešenju je naglašeno da *"Rešenje Žalbenog veća PKVS-a (dodat naglasak) [AC-I-19-0065] od 6. juna 2019. godine u vezi sa ovim pitanjem i pod istim činjeničnim okolnostima je konačno, stoga, prvostepeno veće u istim okolnostima ne može da pruži neku drugu procenu u vezi sa istim pitanjem o kojem je sada već odlučeno od strane drugog stepena- Žalbenog veća."*

30. Dana 5. septembra 2019. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu pred Žalbenim većem, a protiv gore navedenog i predložio je da (i) se izmeni ožalbeno Rešenje; i (ii) da se donese preliminarni sudski nalog na način gde bi se sprečila KAP da preduzme bilo kakvu radnju u vezi sa ponovnim tenderom za osporenu imovinu.

31. Dana 24. septembra 2019. godine, KAP je podnela odgovor na žalbu podnosioca zahteva, putem kojeg je osporila u celini žalbene navode podnosioca zahteva kao neosnovane na primenljivom zakonu, gde je predložila da se žalba tužioca, odnosno podnosioca zahteva odbije kao neosnovana, kao i da se potvrdi ožalbeno Rešenje Specijalizovanog veća.

32. Dana 4. oktobra 2019. godine, Žalbeno veće PKVS-a je donelo Rešenje [AC-I-19-0154] u kojem je (i) odbilo kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva; i (ii) potvrdilo Rešenje Specijalizovanog veća PKVS-a [C-I-19-0002] od 19. avgusta 2019. godine.

Navodi podnosioca zahteva

33. Podnosilac zahteva tvrdi da je Rešenje Žalbenog veća PKVS-a [AC-I-19-0065] od 6. juna 2019. godine, putem kojeg je odbijen zahtev podnosioca zahteva u vezi sa donošenjem preliminarnog sudskog naloga nad osporenom imovinom, doneto uz povredu njegovih prava i osnovnih sloboda koje su zagarantovane članovima 10 [Ekonomija], 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 32 [Pravo na pravno sredstvo], 53 [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i 54 [Sudska zaštita prava] Ustava.

34. Što se tiče navodnih povreda člana 31 Ustava, podnosilac zahteva naglašava da (i) Rešenje Žalbenog veća PKVS-a [AC-I-19-0065] od 6. juna 2019. godine "*ne pruža zakonsku zaštitu tužiocu*" kao i da je "*jedna takva radnja u suprotnosti sa principima i osnovnim ljudskim pravima i slobodama, u suprotnosti sa članovima 10, 41, 42, 53, 54*"; i da je (ii) Odluka Odbora Direktora KAP-a [br. Ref. BD-110/7] od 23. novembra 2018. godine, u suprotnosti sa "*osnovnim principima tendera*".

35. Podnosilac zahteva u suštini osporava tumačenje člana 14 Pravila Tendera u Rešenju Žalbenog veća PKVS-a [AC-I-19-0065] od 6. juna 2019. godine. Podnosilac zahteva tvrdi da nadležnost Odbora Direktora u vezi sa poništenjem tendera nije neograničena i kao podršku za svoje navode on se poziva i na sudsku praksu PKVS-a navodeći da je prilikom donošenja osporenog Rešenja Žalbenog veća delovalo u suprotnosti sa svojom sudskom praksom, a to je prouzrokovalo

i povredu principa pravne sigurnosti. S tim u vezi, podnosilac zahteva se poziva na (i) dve odluke, odnosno Rešenje [AC-I-14-0257] od 10. septembra 2015. godine i Rešenje [C-IV-14-5624] od 19. avgusta 2014. godine, pozivajući se na *"Rezime Jurisprudencije Posebne Komore Vrhovnog suda Kosova, objavljeno od strane članova Žalbenog veća, izdanje 2016, stranice 140- 144",* a koje on nije podneo pred Sudom; i (ii) Rešenje Specijalizovanog veća PKVS-a [C-I-19-0008] od 20. avgusta 2019. godine koje je on podneo pred Sudom u dopisu koji je podnet dana 4. oktobra 2019. godine.

36. Podnosilac zahteva obrazlaže zahtev za izdavanje privremene mere naglašavajući da (i) ponovni tender osporene imovine može prouzrokovati *„momentalnu i nepopravljivu štetu za tužilačku stranu*"; i (ii) ponovni tender bi dao mogućnosti nekoj trećoj strani da se proglasi pobednikom i da "*jedna takva radnja za tužilačku stranu bi bila nepopravljiva šteta zato što ne bi bilo nikakvih mogućnosti da se njemu nadoknadi šteta na razuman način putem neke finansijske nadoknade*".

37. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da (i) se usvoji njegov zahtev za privremenom merom; i (ii) da se zabrani KAP-u preduzimanje novih koraka za ponovni tender sporne imovine, sve do meritornog razmatranja zahteva.

Relevantne Ustavne i Zakonske odredbe

Ustav Republike Kosova

Član 31
[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.

(...)

Evropska Konvencija o Ljudskim Pravima

Član 6
Pravo na pravično suđenje

1. Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristranim, zakonom ustanovljenim sudom. Presuda se izriče javno, ali se novinari i javnost mogu isključiti s čitavog ili jednog dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne sigurnosti u demokratskom društvu, kada to nalažu interesi maloletnika ili zaštite privatnog života strana u sporu, ili kada to

sud smatra izričito neophodnim zato što bi u posebnim okolnostima publicitet mogao naneti štetu interesima pravde.

Zakon br. 04/L-033 o Posebnoj Komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku Agenciju za Privatizaciju

Član 55
Preliminarne sudske zabrane

1. Na zahtev stranke, Specijalna komora može izdati preliminarnu zabranu pod uslovom da podnosilac zahteva dostavi pouzdan dokaz da će stranka pretrpeti neposrednu i nepopravivu štetu ako preliminarna zabrana ne bude odobrena. Šteta se smatra "nepopravivom" ukoliko se ne može racionalno nadoknaditi davanjem novčane nadoknade. Zahtev za preliminarnu zabranu podnosi se zajedno sa potraživanjem, ili se odnosi na to potraživanje ako se podnosi naknadno.

Zakon br. 06/L-086 o Posebnoj Komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku Agenciju za Privatizaciju

Član 61
Mere bezbednosti

1. Nakon podnošenja predloga od jedne stranke, posebno odeljenje može odrediti meru sigurnosti pod uslovom da podnosilac daje poverljive dokaze za postojanje zahteva ili njegovog subjektivnog prava i da će biti štete jednokratne i ne ispravljene za stranku ukoliko se ne usvoji mera sigurnosti. Šteta se smatra kao „ne ispravljena" jedino ukoliko se ne može nadoknaditi na opravdan način putem finansijske nadoknade. Predlog za određivanje mere bezbednosti treba uručiti zajedno sa zahtevom, ili ukoliko nakon podnošenja zahteva/tužbe, tada ona treba referisati tom zahtevu/tužbi.

Opšta pravila Tendera (25. septembar 2017. godine)

Član 14
Odobrenje i Odbijanje ponuda za tenderisane imovine/nove

14.1 Odbor Direktora donosi odluku za odobravanje bilo kakve prodaje ako su tokom perioda za podnošenje ponuda podnete tri (3) ili više ponude.

[...]

14.3 Odbor može, po sopstvenom nahođenju, da donese odluku o odlaganju ili otkazivanju tendera u sledećim okolnostima:

a) Ako prema mišljenju odbora najviša ponuđena cena nije razumna u odnosu na prosečne cene iz prethodnih prodaja.

b) ako je agencija dobila nagoveštaje ili ima sumnje u vezi bilo kakvog tajnog dogovora između ponuđača ili bilo koje druge nezakonite ili nepravilne aktivnosti izazvane u vezi tenderskog procesa.

(...)

Prihvatljivost zahteva

38. Sud prvo ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom i dalje navedene Zakonom i predviđene Poslovnikom o radu.

39. S tim u vezi, Sud se pre svega poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i Ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

"1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom".

40. U nastavku, Sud se takođe poziva na ostale uslove prihvatljivosti, koji su dalje propisani u Zakonu. S tim u vezi, Sud se prvo poziva na članove 47 [Individualni zahtev], 48. [Tačnost podneska] i 49 [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47
[Individualni zahtevi]

"1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva".

Član48
[Tačnost podneska]

" Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori ".

Član 49
[Rokovi]

" Podnesak se podnosi u roku od četiri (4) meseca. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...".

41. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud primećuje da je podnosilac zahteva ispunio one koji su propisani u stavu 7 člana 113 Ustava, zato što je ovlašćena strana, osporava jedan akt javnog organa, odnosno Rešenje Žalbenog veća PKVS-a [AC-I-19-0065] od 6. juna 2019. godine i iscrpeo je sva pravna sredstva koja su navedena u zakonu. Podnosilac zahteva je takođe razjasnio osnovna prava i slobode za koje tvrdi da su mu povređena u skladu zahtevima iz člana 48. Zakona i podneo je zahtev u skladu sa rokovima utvrđenim u članu 49. Zakona.

42. U nastavku, Sud će se takođe pozvati na kriterijume o prihvatljivosti koji su navedeni u Poslovniku o radu Suda. S tim u vezi, Sud primećuje da je podnosilac zahteva ispunio uslove o prihvatljivosti koji su propisani u tačkama (a), (b), (c) i (d) stav 1 pravila 39.

43. Međutim, u okolnostima ovog konkretnog slučaja, Sud se takođe poziva i na: (i) tačku (b) stava 3 pravila 39 Poslovnika o radu, po kojoj, Sud može smatrati jedan zahtev neprihvatljivim ukoliko isti nije *ratione materiae* u skladu sa Ustavom; i (ii) stav 2 pravila 39, na osnovu kojeg, Sud može smatrati jedan zahtev neprihvatljivim ukoliko je isti očigledno neosnovan, jer podnosilac zahteva nije dovoljno dokazao i potkrepio svoju tvrdnju. Ocena prvog u okolnostima ovog konkretnog slučaja je važna zato što se rešenje koje je osporeno od strane podnosioca zahteva povezuje sa nalogom za privremenu meru i samim tim, spada u oblast delovanja "*prethodnih postupaka*". U takvim slučajevima, na osnovu sudske prakse Evropskog suda za Ljudska prava (u daljem tekstu: ESLjP), garancije koje su uvrštene u članu 31 Ustava u vezi sa članom 6 Evropske Konvencije o Ljudskim Pravila (u daljem tekstu: EKLjP), u principu nisu primenljive, izuzev ukoliko okolnosti slučaja ne ispunjavaju odgovarajuće kriterijume koji su određeni putem sudske prakse ESLjP-a i Suda.

44. Samim tim, i u nastavku, radi određivanja prihvatljivosti zahteva, Sud pre svega treba da (i) proceni da li su u okolnostima ovog konkretnog slučaja član 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP-a primenljivi, rezultirajući time na ispunjenje uslova koji je propisan u tački b) stava 3 Pravila 39 Poslovnika u Radu; i ukoliko je to slučaj, (ii) da razmotri da li je zahtev podnosioca zahteva očigledno neosnovan po ustavnim osnovama u skladu sa stavom2 Pravila 39 Poslovnika o radu.

I. I. Što se tiče tačke (b) stava 3 pravila 39 Poslovnika o Radu

45. Sud pre svega podseća na sadržaj ovog pravila koje glasi:

> *(3) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim pod sledećim uslovima:*
>
> *[...]*
>
> *(b) kada zahtev nije ratione materiae u skladu sa Ustavom;*

46. Kao što je to već navedeno iznad, u okolnostima konkretnog slučaja, Sud treba da oceni ispunjavanje kriterijuma koji su propisani u tački (b) stava 3 pravila 39 Poslovnika o radu, po kojem, Sud može smatrati neki zahtev neprihvatljivim ukoliko isti nije *ratione materiae* u skladu sa Ustavom, jer su sudski postupci koji su rezultirali osporenim Rešenjem imali za predmet razmatranja i

"*privremenu meru*" i samim tim se tiču "*prethodnih postupaka*". Na osnovu sudske prakse ESLjP-a i Suda, član 31 Ustava u vezu sa članom 6 EKLjP-a, u principu, nisu primenljivi u vezi sa "*prethodnim postupcima*".

47. Samim tim, a i da bi utvrdili da li je ovaj zahtev *rationae materiae* u skladu sa Ustavom, Sud će se prvenstveno pozvati na opšte principe koji su određeni sudskom praksom ESLjP-a i praksom Suda koja se tiče primenljivosti proceduralnih garancija iz člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP-a u okolnostima konkretnog slučaja, odnosno u "*prethodnim postupcima*" i nakon toga će primeniti iste u okolnostima konkretnog slučaja na način pomoću kojeg će se odrediti ova primenljivost.

(i) Primenljivost člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP-a u "prethodnim postupcima"

48. S tim u vezi, Sud podseća da su opšti principi koji se tiču primenljivosti člana 31 Ustava a u vezi sa članom 6 EKLjP-a u *"prethodnim postupcima"* određeni od strane Suda u slučajevima KI122/17, gde je podnosilac, *Ceska Exportni Banka A. S.*, Presuda od 30. aprila 2018. godine; i KI150/16, podnosilac *Mark Frrok Gjokaj*, Presuda od 31. decembra 2018. godine. Opšti principi koji su određeni u ove dve Presude su zasnovani na slučaju ESLjP-a, *Micallef protiv Malte,* Presuda od 15. oktobra 2009. godine.

49. Sud naglašava da odgovarajuća sudska praksa ESLjP-a i Suda objašnjava opšte principe na osnovu kojih je primenljivost člana 31 ustava u vezi sa članom 6 EKLjP-a u "*prethodnim postupcima*" ograničena. Prilikom ocene da li okolnosti jednog slučaja prekoračuju ova ograničenja, odnosno prilikom procene da li okolnosti nekog konkretnog slučaja ispunjavaju kriterijume za primenljivost proceduralnih garancija koje su uvrštene u članu 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP-a, Sud treba da primeni ove principe u skladu sa sudskom praksom ESLjP-a i uglavnom na osnovu slučaja ESLjP-a koji je citiran iznad, odnosno na slučaju *Micallef protiv Malte*.

50. S tim u vezi, Sud pre svega podseća da se delokrug člana 6 EKLjP-a primenjuje na postupke koji utvrđuju *"građanska prava i obaveze"*. (Vidi slučaj ESLjP-a: *Ringeisen protiv Austrije,* predstavka br. 2614/65, presuda od 22. juna 1972. godine*)*. Samim tim, da bi član 6 EKLjP-a mogao biti primenljiv, u okolnostima jednog slučaja, mora da postoji neki "*spor*" u vezi sa nekim "*građanskim pravom*" koji je, u principu, određen putem zakona koji se primenjuju. (vidi slučaj ESLjP-a, *Micallef protiv Malte,* citirano iznad, stav 74 i slučaj Suda KI150/16 podnosilac *Mark Frrok Gjokaj*, citirano iznad, stav 63).

51. Sud dalje naglašava da, u principu, na osnovu sudske prakse ESLjP-a, *"prethodni postupci"*, kao oni koji se tiču određivanja jedne privremene mere/mere sigurnosti, se ne smatraju da određuju " *građanska prava i obaveze* " i zbog tog razloga, u principu, ne spadaju pod delokrug takve zaštite iz člana 6 EKLjP-a. (vidi slučaj ESLjP-a *Micallef protiv Malte*, citirano iznad, stav 75 i reference koje su tu korišćene).

52. Međutim, u presudi *Micallef protiv Malte*, ESLjP je izmenio i konsolidovao svoj raniji stav u vezi sa ne primenljivošću proceduralnih garancija iz člana 6 EKLjP-

a u "*prethodnim postupcima*". U ovoj presudi, ESLjP (i) je objasnio da uzimajući u obzir kada se puno država članica suočavaju sa značajnom akumulacijom pitanja zbog preopterećenja njihovih pravosudnih sistema, a što rezultira sudskim postupcima koji predugo traju, odluka u vezi sa privremenom merom se često puta podudara sa odlukom o meritumu slučaja, i za posledicu se puno puta dešava da postupci u vezi sa privremenim merama odlučuju u vezi sa "*građanskim pravima i obavezama*" ili rezultiraju istim dugoročnim a možda i trajnim efektima (vidi slučaj ESLjP-a: *Micallef protiv Malte*, citirano iznad, stav 79); i (ii) odredio je kriterijume na osnovu kojih treba da se procenu primenljivost člana 6 EKLjP-a u "*prethodnim postupcima*". (vidi, slučaj ESLjP-a, *Micallef protiv Malte*, citirano iznad, stavovi 83-86).

53. Što se tiče kriterijuma koji se trebaju ispuniti na način da bi proceduralne garancije iz člana 6 EKLjP-a bile primenljive, ESLjP je naglasio da: (i) "*prethodni postupak*" treba da pokriva jedno "*građansko*" pravo (vidi, s tim u vezi, slučaj ESLjP-a, *Micallef protiv Malte*, citirano iznad, stav 84 i reference koje su tu korišćene); i (ii) ovaj postupak treba da odredi na jedan efikasan način određeno građansko pravo (vidi, s tim u vezi, slučaj ESLjP-a, *Micallef protiv Malte*, citirano iznad, stav 85 i reference koje su tu korišćene).

54. Samim tim, Sud treba u nastavku da oceni da li su ova dva kriterijuma ispunjena u okolnostima ovog konkretnog slučaja, omogućujući kao posledicu, primenljivost proceduralnih garancija koje su određene u članu 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP-a.

(ii) Primena ovih principa u okolnostima konkretnog slučaja

55. Sud podseća da su okolnosti konkretnog slučaja povezane sa jednom odlukom Odbora Direktora KAP-a, kojom je poništen tender u kojem je podnosilac zahteva ponudio najvišu cenu na osnovu ovlašćenja koja su određena u Zakonu br. 04/L-034 o Kosovskoj Agenciji za Privatizaciju, izmenjenim i dopunjenim odgovarajućim amandmanima (u daljem tekstu: Zakon br. 04/L-034 o KAP-u) i Pravilima Tendera.

56. Mogućnost iniciranja sudskih postupaka u vezi sa ovom Odlukom je takođe propisana u citiranim zakonima i pravilima. Ova pravna sredstva omogućuju podnosiocu zahteva da ospori odluku koja se tiče dobijenog prava nad spornom imovinom, rezultirajući tako na postojanje jednog građanskog prava koje je uključeno u okolnostima ovog konkretnog slučaja. Štaviše, svrha preliminarnog sudskog naloga je da u najmanju ruku za jedan određeni vremenski period osigura istom pravo koje se osporava i u parničnom postupku u vezi sa meritumom slučaja. Sledstveno tome, Sud treba da utvrdi da li je prvi uslov o primenljivosti člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP-a, u preliminarnim postupcima ispunjen. Sud dalje, takođe, naglašava da u okolnostima konkretnog slučaja, preliminarni sudski nalog je odrednica za ovo pravo jer je isti jedini mogući mehanizam za podnosioca zahteva da spreči prodaju osporene imovine kroz novi talas tendera koji je objavljen od strane KAP-a, dok PKVS je odluči o meritumu njegovog slučaja koji je iniciran putem tužbe od 21. januara 2019. godine. Sledstveno tome, Sud treba da zaključi da je i drugi uslov za primenljivost člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP-a, u odgovarajućim prethodnim postupcima ispunjen.

57. U tom smislu, Sud podseća da je Specijalizovano veće PKVS-a u Rešenju [C-I-19-0002] od 7. maja 2019. godine takođe stavilo naglasak na postojanje građanskog prava i njegovu određujuću prirodu u okolnostima konkretnog slučaja. Štaviše, do tog istog zaključka je došao i Sud u proceni ustavnosti Rešenja Žalbenog veća PKVS-a [AC-I-19-0007] od 14. marta 2019. godine u slučaju KI81/19, podnosilac *Skender Podrimqaku* (u daljem tekstu: slučaj Suda KI81/19).

58. Samim tim, uzimajući u obzir građansko pravo koje je uključeno u "*preliminarne postupke*", odnosno preliminarni sudski nalog kao i njegovu određujuću prirodu u za navedeno građansko pravo, Sud smatra da se u okolnostima ovog konkretnog slučaja, a na osnovu svoje sudske prakse i sudske prakse ESLjP-a, ispunjuju uslovi za primenljivost proceduralnih garancija koje su uvrštene u članu 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP-a.

59. Stoga, Sud treba da utvrdi da je zahtev podnosioca zahteva *rationae materie* u skladu sa Ustavom, i u nastavku, kao što je to navedeno iznad, Sud će proceniti da li je ovaj zahtev očigledno neosnovan po ustavnim osnovama.

II. Što se tiče stava 2 pravila 39 Poslovnika o Radu

60. Sud pre svega podseća na sadržaj ovog pravila koje glasi:

> *"(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju."*

61. Dalje, Sud podseća da su okolnosti ovog konkretnog slučaja povezane sa postupcima privatizacije preko likvidacija koje vodi Kap i uslovima i kriterijumima za sklapanje ugovora o prodaji sa odgovarajućim ponuđačima. Kao što je to navedeno iznad, podnosilac zahteva je uložio ponudu za jedinicu br. 37 u krugu privatizacije br. 42 i bio je obavešten od strane KAP-a da (i) je izabran kao ponuđač sa najvišom ponuđenom cenom; kao i da će (ii) odluka u vezi sa prodajom odgovarajućeg sredstva biti doneta od strane Odbora Direktora KAP-a. Nakon toga, podnosilac zahteva je bio obavešten da na osnovu tačke a stava 3 člana 14 Pravila Tendera a na osnovu koje, Odbor Direktora može da poništi tender ukoliko "*visina najviše ponude nije razložna u poređenju sa prosečnim cenama ranijih prodaja",* Odbor KAP-a je odlučio da poništi odgovarajući tender. Ova odluka je bila osporena od strane podnosioca zahteva pred PKVS-om. Sa druge strane, pošto ova potonja još uvek nije odlučila u vezi sa meritumom slučaja, dosadašnji sudski postupci kao i oni koji se osporavaju pred Sudom su povezani sa zahtevom za preliminarni sudski nalog kojim će se onemogućiti prodaja osporenog sredstva sve do konačnog rešenja u vezi sa meritumom slučaja. PKVS je donela četiri (4) odluke u vezi sa zahtevom o ovom nalogu. Ovaj zahtev je prvobitno bio usvojen od strane Specijalizovanog Veća a nakon toga i poništen od strane Žalbenog veća PKVS-a i to Rešenjem [AC-I-19-0065] od 6. juna 2019. godine, Rešenje koje se sada osporava pred Sudom. Zahtev za preliminarni sudski nalog je ponovljen od strane podnosioca zahteva kada je KAP objavila novi krug za prodaju osporenog sredstva i ovaj zahtev je takođe odbijen kako od Specijalizovanog veća tako i od Žalbenog veća PKVS-a. Pred Sudom, podnosilac zahteva osporava konstatacije redovnih sudova,

tvrdeći, u suštini, da je osporeno Rešenje Žalbenog veća doneto u suprotnosti sa (i) Pravilom Tendera; i (ii) sudske prakse PKVS-a, rezultirajući tako posledicama koje su dovele do povrede člana 31 Ustava.

62. Što se tiče navoda koji su povezani sa donošenjem osporenog Rešenja u suprotnosti sa Zakonom br. 04/L-034 o KAP-u i Pravilima Tendera, Sud smatra da je (i) podnosilac zahteva izgradio svoj slučaj na osnovu zakonitosti, odnosno na potvrđivanju činjenica i pogrešnoj primeni zakona koji se primenjuje od strane redovnih sudova; a zbog toga što (ii) svi navodi podnosioca zahteva koji su podneti pred ovim Sudom u vezi sa preliminarnim sudskim nalogom, su bili predstavljeni kako pred Specijalizovanim većem tako i pred Žalbenim većem PKVS-a, i oni su razmotrili i obrazložili iste.

63. Detaljnije, u vezi sa prvim navodom, odnosno tvrdnjama u vezi sa zakonitošću osporenog Rešenja, Sud podseća da je Sud konstantno naglašavao da takva pitanja ne spadaju u sudsku nadležnost Suda, i sledstveno tome, u principu, se ne mogu razmatrati od strane Suda. (Vidi, s tim u vezi, između ostalog, slučajeve Suda: KI99/19, sa podnositeljkom *Persa Raičević*, Rešenje o neprihvatljivosti od 19. decembra 2019. godine, stav 37; KI154/17 i KI05/18, sa podnosiocem zahteva, *Basri Deva, Afërdita Deva i Društvo sa ograničenom odgovornošću "Barbas"*, rešenje o neprihvatljivosti od 12. avgusta 2019. godine, stav 60; i KI192/18, sa podnosiocem zahteva, *Kosovska Kompanija za distribuciju i snabdevanje energijom, KEDS D.D.*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. avgusta 2019. godine, stav 49).

64. Sud je takođe kroz svoju sudsku praksu uvek ponavljao da nije njegov zadatak da se bavi greškama u zakonu za koje se tvrdi da su počinjene od strane redovnih sudova (zakonitost), osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). On sam ne može da oceni zakon koji je doveo dotle da redovni sud usvoji jednu umesto neke druge odluke. Ako bi bilo drugačije, Sud bi postupao kao "sud četvrtog stepena" sto bi dovelo do prekoračenja granice postavljene u njegovoj nadležnosti. Uistinu, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava. (vidi, slučaj ESLjP-a *García Ruiz protiv Španije*, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28; i vidi takođe slučajeve Suda KI99/19, citirano iznad, stav 38; KI154/17 i KI05/18, citirano iznad, stav 61; i KI192/18, citirano iznad, stav 50).

65. Sud je takođe, na osnovu sudske prakse ESLjP-a, uvek naglašavao da, u principu i uz izuzeće slučajeva u kojima se argumentuje da je "*zakon protumačen i primenjen na način koji je očigledno pogrešan*" rezultirajući time "*proizvoljnim zaključcima*" ili "*očigledno nerazumnim*" za podnosioce zahteva, dužnost Suda je da proceni da li su postupci pred sudovima, u svojoj celini, bili u skladu sa ustavom i EKLjP-om. (U vezi sa osnovnim principima koji se tiču tumačenja i očigledno pogrešne primene zakona, vidi, između ostalog, slučaj Suda KI154/17 i KI05/18, citirano iznad, paragrafi od 60 do 65 kao i reference koje su tu korišćene).

66. S tim u vezi, Sud naglašava da podnosilac zahteva nije argumentovao da je zakon koji se primenio u njegovom slučaju bio protumačen ili primenjen na očigledno pogrešan način, i, na osnovu spisa predmeta, Sud smatra da to nije slučaj u

okolnostima ovog konkretnog slučaja. Štaviše, Sud naglašava da postupci pred PKVS-om i Žalbenim većem, u svojoj celosti, nisu bili nepravilni ili proizvoljni. (Vidi, s tim u vezi, i slučaj ESLjP-a *Shub protiv Litvanije*, , Odluka od 30. juna 2009. godine).

67. S tim u vezi a i dalje, Sud se povezuje sa drugim pitanjem koje je identifikovano iznad, odnosno činjenicom da navodi koji su predstavljeni pred Sudom su takođe bili predstavljeni pred redovnim sudovima, koji su iste već razmotrili i obrazložili.

68. U vezi sa ovim, Sud primećuje da je glavni razlog za odbijanje zahteva u vezi sa preliminarnim sudskim nalogom podnosioca zahteva, odnosno izmene Rešenja Specijalizovanog Veća PKVS-a [C-I-19-002] od 7. maja 2019. godine kroz osporeno Rešenje Žalbenog Veća se povezuje sa činjenicom da (i) obaveštenje u vezi sa najvišim ponuđačem nije i obaveštenje o prodaji sredstva kao i da takva odluka treba da dođe od strane Odbora Direktora KAP-a; (ii) na osnovu stava 3 člana 14 Pravila Tendera, Odbor Direktora KAP-a ima nadležnost da poništi tender u okolnostima koje su navedene u tačkama a) i b) istog; i (iii) tužilac, odnosno podnosilac zahteva, nije uspeo da pruži dokaze putem kojih bi potvrdio prouzrokovanu štetu. U smislu ovog poslednjeg, Žalbeno Veće je obrazložilo sledeće:

> *"[...žalilac nije ni pred Specijalizovanim Većem niti pred Žalbenim većem pružio nikakav dokaz kojim bi potvrdio štetu koja je njemu prouzrokovana. Štaviše, bilo kojem učesniku u postupku tendera je jasno da, u skladu sa članom 14.3 pravila Tendera, da samo Odbor KAP-a ima ovlašćenje za odobrenje neke prodaje. Sa druge strane, prodaja može da ne bude odobrena i zbog veoma niske cene koja je u ponudi. Stoga, nasuprot očekivanjima tužioca, a pogotovo nakon proglašenja ponude sa najvećom cenom, poništenje tendera se ne može smatrati kao šteta koja je prouzrokovana i zbog toga se ne može tražiti odšteta upravo zbog člana 14.3 Pravila Tendera, koja predviđaju poništenje neke prodaje zbog neprikladne cene. Tužilac je potpisao pravila tendera i ovo podrazumeva da se on složio i sa mogućnošću da se tender poništi."*

69. Štaviše, u osporenom Rešenju, Žalbeno veće je takođe razmotrilo navode podnosioca zahteva u vezi sa (i) protivzakonitošću Odluke KAP-a, odnosno tumačenjem tačke a) stava 3 člana 14 Pravila Tendera od strane KAP-a; (ii) prosečnom cenom prodaja; i (iii) diskrecijom Odbora KAP-a u vezi sa prodajom sredstava. Žalbeno veće je, s timu vezi, objasnilo sledeće:

> *"Žalbeno veće ne prihvata navode tužioca da je tužena pogrešno primenila član 14.3 (a) Opštih Pravila Tendera kao ni njegov navod da je obrazloženje koje je dato u vezi sa poništenjem prodaje bilo nezakonito, zbog toga što ove navode tuženi nije uspeo da dokaže pred Sudom nekim konkretnim dokazima.*
>
> *Žalbeno veće primećuje da u ovom slučaju nema nikakvih dokaza u spisima a ni tužilac ne osporava da je KAP poništila prodaju navedenog sredstva više od jedanput. KAP je ovakvim delovanjem imala za cilj da u postupku novog tendera za navedeno sredstvo da dobije neku višu cenu i ovo je jedno*

legitimno pravo iste za koje je postoji zakonska osnova kojom se može isto osporiti. Naravno, tokom nastavka postupka i tokom razmatranja merituma tužbe, doći će do procene da li je ovakvo delovanje bilo pravilno.

Tužilac je u svom dopisu, koji je podnet dana 3. juna 2019. godine, a u kojem je podneo odgovor na žalbu KAP-a, naveo da je prosečna cena prodaje za tu zonu iz proteklih prodaja bila 1097 evra po m2, dok je on ponudio cenu od 1766 euro po m2. Ovaj navod tužioca koji je spomenut u podnesku nije potvrđen niti jednim konkretnim dokazom, stoga Žalbeno veće nije uopšte uzelo u obzir ovaj navod koji nije bio potvrđen.

Žalbeno veće navodi da u sličnim pravnim situacijama kao što je tužena delovala u ovom slučaju, u dosadašnjoj sudskoj praksi istog, imala je isti pravni stav u vezi sa diskrecijama Odbora KAP-a."

70. S tim u vezi, Sud smatra da je Žalbeno veće PKVS-a dalo obrazloženi odgovor na navode podnosioca zahteva koji su bili povezani sa tumačenjem i primenom odgovarajućih pravila kako proceduralnog tako i materijalnog prava u okolnostima konkretnog slučaja.

71. Sud takođe podseća da podnosilac zahteva tvrdi da je PKVS delovala u suprotnosti sa svojom sudskom praksom prilikom donošenja osporenog Rešenja. U tom kontekstu, i kao što je to već objašnjeno iznad, podnosilac zahteva se poziva na (i) dve odluke, odnosno Rešenje [AC-I-14-0257] od 10. septembra 2015. godine i Rešenje [C-IV-14-5624] od 19. avgusta 2014. godine, pozivajući se na "*Rezime Jurisprudencije Posebne Komore Vrhovnog suda Kosova, objavljeno od strane članova Žalbenog veća, izdanje 2016, stranice 140- 144*" a koje on nije podneo pred Sudom; i (ii) Rešenje Specijalizovanog veća PKVS-a [C-I-19-0008] od 20. avgusta 2019. godine a koje je on podneo pred Sudom.

72. Sud je utvrdio opšta načela koja se tiču nedostatka doslednosti, ili odstupanja od sudske prakse u kontekstu proceduralnih garancija koje su sadržane u članu 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP-a u slučaju KI35/18, sa podnosiocem *Bayerische Versicherungsverbrand,* Presuda od 6. januara 2020. godine (u daljem tekstu: slučaj Suda KI35/18).

73. U ovom slučaju, Sud je prvenstveno objasnio da je dužnost svakog podnosioca zahteva da argumentuje odstupanja u odgovarajućoj sudskoj praksi, zato što nije njegova funkcija da upoređuje različite odluke redovnih sudova, čak i ako su donete u očigledno sličnim postupcima. On mora poštovati nezavisnost sudova. Pored toga, u takvim slučajevima, odnosno slučajevima navoda o ustavnim povredama osnovnih prava i sloboda kao rezultat nedoslednosti u sudskoj praksi, podnosioci zahteva moraju predstaviti Sudu odgovarajuće argumente u pogledu činjenične i pravne sličnosti slučajeva za koje tvrde da su različito rešeni od strane redovnih sudova, dovodeći na taj način do neusaglašenosti u sudskoj praksi, koja je mogla dovesti do povrede njihovih osnovnih ljudskih prava i sloboda zagarantovanih članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP. (vidi, s tim u vezi, slučaj Suda KI35/18, citirano iznad, stav 76).

74. Dalje, u slučaju KI35/18, Sud je objasnio osnovna načela koja su povezana sa nedostatkom doslednosti, odnosno odstupanjem od sudske prakse, kao i odgovarajuće kriterijume na osnovu kojih ESLjP procenjuje da li navedena nedoslednost u sudskoj praksi čini povredu člana 6 EKLjP-a, uključujući i da li su: (i) navodne razlike u sudskoj praksi "*duboke i dugotrajne*"; (ii) domaći zakon određuje mehanizme koji su sposobni da reše takve razlike; i (iii) da li su ti mehanizmi primenjeni i sa kakvim dejstvom.

75. U ovom slučaju Sud je utvrdio povrede člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP-a u proceni 9 (devet) slučajeva Vrhovnog Suda u vremenskom periodu od 5 (pet) godina i nakon što je utvrdio da (i) je bilo "*dubokih i dugotrajnih razlika*"; (ii) da je postojao mehanizam Vrhovnog Suda za harmonizaciju sudske prakse; ali da se (iii) gore navedeni mehanizam nije koristio. (vidi slučaj Suda KI35/18, citirano iznad, paragraf 70 i 110-111). Međutim, u ovom slučaju, Sud je takođe objasnio da se ne mogu utvrditi "*duboke i dugoročne razlike*", u poređenju samo 2 (dva) slučaja iako isti mogu biti protivrečni. U ovom slučaju, u okolnostima u kojima se navodi samo jedna odluka koja je doneta u suprotnosti sa sudskom praksom Vrhovnog suda, Sud nije utvrdio da je došlo do povrede principa pravne sigurnosti, tretirajući jedan takav slučaj, na osnovu sudske prakse ESLjP-a, kao izolovan slučaj. (vidi, za više u ovom kontekstu, paragrafe 104 i 114 slučaja Suda KI35/18).

76. Isto, u okolnostima konkretnog slučaja, podnosilac zahteva je podneo pred Sudom samo jednu odluku, odnosno Rešenje Specijalizovanog veća PKVS-a [C-I-19-0008] od 20. avgusta 2019. godine, gde nije, takođe, naveo i činjeničnu i pravnu povezanost ova dva slučaja. Štaviše, kao što je to objašnjeno iznad, na osnovu svoje sudske prakse kao i sudske prakse ESLjP-a, Sud nije mogao da utvrdi povredu principa pravne sigurnosti oslanjajući se samo na poređenje dve odluke, jer se u takvim okolnostima, ne može utvrditi da postoje "*duboke i dugoročne razlike*" u odgovarajućoj sudskoj praksi, i samim tim nije uspeo da ispuni prvi uslov koji je određen kroz sudsku praksu ESLjP-a, da bi se došlo to takvog zaključka.

77. Na kraju, Sud takođe podseća da je podnosilac zahteva takođe tvrdio i povredu članova 10, 41, 42, 32, 53 i 54 Ustava.

78. Što se tiče navoda u vezi sa povredama člana 10 Ustava, Sud podseća da je opšti princip da članovi Ustava koji direktno ne regulišu ljudska prava i slobode nemaju nezavisan efekat, posto njihov efekat vazi samo za "*uživanje prava i sloboda*" koja se garantuju odredbama Poglavlja II i III Ustava. Shodno tome, ovi članovi samostalno ne mogu da se primenjuju ukoliko činjenice o kojima je reč ne ulaze u područje delovanja jedne ili više tih odredbi članova Ustava koji se tiču "*uživanja ljudskih prava i sloboda*". (vidi, s tim u vezi, slučajeve Suda KI16/19, sa podnosiocem *Bejta Commerce*, Rešenje o neprihvatljivosti od 29. novembra 2019. godine, stav 42; i KI67/16, sa podnositeljkom *Lumturije Voca*, Rešenje o neprihvatljivosti od 23. januara 2017. godine, stav 128).

79. Šta više, uprkos činjenice da je član 53. sastavni deo Poglavlja II Ustava, isti samo određuje da se ljudska prava i osnove slobode garantovane Ustavom tumače u saglasnosti sa sudskim odlukama ESLJP-a. Sud se pridržava ovoj ustavnom

obavezi i primenio relevantnu sudsku praksu ESLJP-a i prilikom ocene navoda podnosioca zahteva putem ovog Rešenja.

80. Sa druge strane, što se tiče navodnih povreda članova 32, 41, 42 i 54 Ustava, Sud ponovo naglašava svoj stav po kom samo pominjanje člana Ustava, bez jasnog i adekvatnog obrazloženja o tome kako je to pravo kršeno, nije dovoljno kao argument da bi se aktivirao mehanizam zaštite koji pruža Ustav i Sud kao institucija koja vodi računa o poštovanju ljudskih prava i sloboda. (Vidi u ovom kontekstu, slučajeve Suda KI02/18, podnosilac *Vlada Republike Kosovo* [*Ministarstvo sredine i prostornog planiranja*], Rešenje o neprihvatljivosti od 20. juna 2019. godine, paragraf 36; KI95/19, podnosilac *Ruzhdi Bejta*, Rešenje o neprihvatljivosti od 8. oktobra 2019. godine, paragrafe 30-31; i KI99/19, podnosilac *Persa Raičević*, Rešenje o neprihvatljivosti od 7. novembra 2019, paragraf 52).

81. Takav stav Suda je zasnovan na sudsku praksu ESLJP-a, po kojoj se navodi ili žalbe, koje su neobrazložene i nepotkrepljene argumentima i dokazima, proglašavaju neprihvatljivim kao očigledno neosnovane. (Vidi Uputstvo ESLJP-a od 30. aprila 2019. godine o uslovima prihvatljivosti; deo I. Neprihvatljivost na temelju merituma; A. Zahtevi očigledno neosnovani; 4. nepotkrepljene žalbe: nedostatak dokaza, paragrafi 280-283).

82. Dakle, uzimajući u obzir gore navedena objašnjenja, Sud naglašava da su tvrdnje podnosioca zahteva bile razmotrene i objašnjenje od strane redovnih sudova, kao i da u celini postupka, ne proizilazi da su redovni sudovi delovali na proizvoljan način ili da su proizvoljno protumačili zakon koji se primenjuje, a ovo i zbog toga što podnosilac zahteva nije na dovoljan način dokazao ili potkrepio svoje navode u vezi sa povredom prava i osnovnih sloboda koje su zagarantovane u Ustavu i EKLjP-u.

83. Sud takođe naglašava da na osnovu sudske prakse ESLjP-a "*pravda"* koja se propisuje u članu 31 Ustava a u vezi sa članom 6 EKLjP-a nije "suštinska" pravda, već "*proceduralna"* pravda. U praktičnom smislu, ovo se izražava u kontradiktornom postupku u kojem se strane saslušaju i stavljaju se pod istim uslovima pred sudom. (Vidi, u ovom kontesktu, slučajeve Suda br. KI99/19, citirano iznad, stav 47; i KI118/18, sa podnosiocem *Eco Construction sh.p.k.*, Rešenje o neprihvatljivosti od 10. oktobra 2019. godine, stav 48).

84. Sud takođe naglašava da Ustav i EKLjP ne garantuju nikome povoljan ishod u sudskom postupku i ne određuju da Sud, u principu, stavi u razmatranje primenu materijalnog prava od strane redovnih sudova u jednom građanskom postupku, gde uglavnom jedna od strana dobija a druga gubi. (Vidi, s tim u vezi, slučajeve Suda KI99/19, citirano iznad, stav 48; KI118/18, citirano iznad, stav 49; i KI118/17, *Şani Kervan i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 17. januara 2018. godine, stav 36).

85. Sud na kraju naglašava da nezadovoljstvo podnosioca zahteva zbog ishoda postupka od strane redovnih sudova samo po sebi ne može pokrenuti agrumetovanu tvrdnju o povredi ustavnih prava. (vidi slučaj ESLjP-a, *Mezotur - Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21).

86. Stoga, na osnovu gore navedenog, i uzimajući u obzir posebne karakteristike slučaja, tvrdnje koje su navedene od strane podnosioca zahteva i činjenica koje su predstavljene od istog, Sud, pozivajući se na standarde koje je već utemeljio u svojoj sudskoj praksi u sličnim slučajevima kao i na sudsku praksu ESLjP-a, utvrđuje da podnosilac zahteva nije potvrdio niti je dovoljno podržao svoje navode u vezi sa povredama prava i osnovnih sloboda, koja su zagarantovana članom 31 Ustava a u vezi sa članom 6 EKLjP-a i članovima 10, 41, 42, 32, 53 i 54 Ustava.

87. Samim tim, Sud zaključuje da je zahtev očigledno neosnovan po ustavnim osnovama i proglašava se neprihvatljivim, u skladu sa stavom 7 člana 113 Ustava i stavom 2 pravila 39 Poslovnika o radu.

Zahtev za privremenom merom

88. Sud podseća da je podnosilac zahteva pred Sudom podneo zahtev za određivanje privremene mere putem koje bi se sprečila prodaja osporene imovine sve do odluke o meritumu u vezi sa pitanjem od strane Specijalizovanog Veća PKVS-a.

89. Sud je sada već zaključio da se zahtev podnosioca zahteva treba proglasiti neprihvatljivim kao očigledno neosnovan po ustavnim osnovama.

90. Stoga, u skladu sa stavom 1 člana 27 (Privremene mere) Zakona i tačkom a) stava 4 pravila 57 (Donošenje odluke o privremenim merama) Poslovnika o radu, zahtev podnosioca zahteva u vezi sa privremenom merom se treba odbiti, jer isti ne može biti predmet razmatranja, jer je zahtev proglašen neprihvatljivim. (Vidi, s tim u vezi, slučajeve Suda, KI159/18, podnosilac *Azem Duraku*, Rešenje o neprihvatljivosti od 6. maja 2019. godine, stavovi 89-91; KI19/19 i KI20/19, podnosilac *Muhamed Thaqi i Egzon Keka*, Rešenje o neprihvatljivosti od 26. avgusta 2019. godine, stavovi 53-55).

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članovima 20, 27 i 47 Zakona i pravilom 39 (2), 57 i 59 (2) Poslovnika o radu, dana 11. marta 2020. godine, jednoglasno:

ODLUČUJE

I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;

II. DA ODBIJE zahtev za privremenom merom;

III. DA DOSTAVI ovo Rešenje stranama;

IV. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20 (4) Zakona; i

V. Ovo Rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Gresa Caka-Nimani

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi